

Nr 522.

Av herr **Cruse m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 242, med förslag till förordning angående försäljning av rusdrycker m. m.

I proposition nr 242 föreslår Kungl. Maj:t riksdagen att antaga förslag till förordning angående försäljning av rusdrycker m. m.

1) I 5 kap. 7 § av förslaget stadgas förbud för den, som handhar utskänkning, eller någon hos honom anställd att söka förmå gäst att å utskänkningsställe inköpa rusdrycker. Överträdelse av förbudet är jämlikt 7 kap. 7 § be- lagd med bötespåföljd.

Det torde icke vara avsett att under ifrågavarande förbud skall hänföras en blott förfrågan från serveringspersonalens sida till gäst, vilken icke uttagit sin »ranson», huruvida han önskar före den tid, då utskänkningen avslutas, göra ytterligare beställning av spritdrycker. Såsom bekant förekommer det regelmässigt att serveringspersonalen på utskänkningsställe framställer dy- lik förfrågan till gästerna. Förfrågningen sker i samband med påpekande att endast en kortare tid återstår av den tillåtna utskänkningstiden. Den har sålunda närmast karaktären av gästens uppmärksamgörande på utskänknin- gens förestående avslutande och innebär tydligen icke något trugande eller »förmående» till ytterligare beställning. Med hänsyn till stadgandets oklara avfattning och den till detsamma knutna straffpåföljden, och med erfarenhet av den extensiva och hårdagna tolkning spritförfattningarnas bestämmelser i allmänhet erhålla, är det en för restaurantpersonalen icke alldeles oväsent- lig angelägenhet att få fastslaget, att berörda förfrågningar icke äro att hän- föra under 5 kap. 7 §.

2) Enligt den allmänna påföljdsregeln i 7 kap. 8 § kommer bl. a. servitör, vilken tillhandahåller gäst spritdrycker utöver den fastställda ransonen, att straffas med dagsböter. Häremot är i och för sig intet att erinra. Emellertid ger oss bestämmelsen anledning fästa riksdagens uppmärksamhet vid ett för närvarande i stor utsträckning praktiserat förfarande, vilket det borde vara statsmakterna angeläget att uttryckligen taga avstånd ifrån. Vi åsyfta den praxis vissa systembolag utbildat vid beivrandet av förseelser av angiven art från serveringspersonalens sida. Det är allmänt bekant att vissa bolag för kontroll av utskänkingsrestriktionernas efterlevnad organiserat ett hemligt spionage- och angiverisystem. Om dylika kontrollmetoder vore i och för sig en del att säga. Här vilja vi emellertid endast fästa uppmärksamheten vid de konsekvenser detta system fått för serveringspersonalens vidkommande i och med bolagens förfarande att efter rapport från sådana kontrollanter, och enbart på grundval av densamma, hos arbetsgivaren till den angivne kräva dennes avskedande vid hot t. ex. om utskänkingsrättens indragande. Veter-

ligen ha arbetsgivarna i intet fall vågat motsätta sig ett dylikt krav. Den angivne själv beredes icke tillfälle att bliva hörd i saken, lika litet som angivelsen göres till föremål för prövning på grundval av annan utredning än den oansvarige rapportörens utsagor. Vi förmena, att ett dylikt förfarande är oförenligt med elementära anspråk på rättsförfarande och att det är samhället ovärdigt att längre tolerera detsamma. Redan år 1926 fäste Sveriges Hotell- och Restaurangspersonals Förbund i en skrivelse Kungl. Maj:ts uppmärksamhet på dessa missförhållanden och i sitt yttrande över rusdrycks-lagstiftningsrevisionens betänkande har förbundet ånyo påtalat saken.

Det invändes möjligen att här ovan under 2) ifrågavarande spørsmål icke lämpligen låter sig regleras inom rusdrycksförsäljningsförordningens ram utan bör ankomma på kontrollstyrelsens beprövande. Kontrollstyrelsens ståndpunkt i denna sak är emellertid känd och ger icke anledning att från styrelsens sida förvänta några åtgärder till rättelse.

Under återopande av det anförda hemställes, att riksdagen måtte besluta,

att åt kap. 7 gives sådan avfattning, att under stadgandet icke kan hänföras här ovan under 1) avsedd förfrågan, samt

att till 7 kap. 8 § fogas ett tillägg — eller på annat ställe i förordningen införes bestämmelse — av innehåll att systembolag icke må på något sätt påverka innehavare av utskänkningstillstånd att entlediga anställd, vilken uppgivits hava överträtt förordningen eller med stöd av denna meddelade bestämmelser, med mindre han för uppgivna förseelsen genom lagakraftvunnen dom fällt till ansvar.

Stockholm den 6 april 1937.

Sigvard Cruse.

Olof Andersson,
Malmö.

Eskil Eriksson
i Sandby.

Evert Frankenberg.

Gust. Hansson,
Örebro.

Gust. L. Johnsson.

Helmer Molander.

Gustaf Nilsson,
Kristinehamn.

Carl Lindberg,
Stockholm.

Carl Lovén.